výše řečeno, není ve shodě se zákonem. Bylo proto naříkané rozhodnutí zrušiti dle § 7 zák. o správním soudě.

(Nález nejv. správ. soudu z 10. května 1924, č. 8260/24.)

K § 1, odst. 1. nemocenského zákona. Zaměstnání hlavní a vedlejší.

Při řešení otázky, zda zaměstnání určité osoby je jejím zaměstnáním hlavním či vedlejším, dlužno porovnávati pouze jednotlivé složky pracovní činnosti této osoby navzájem, nikoliv činnost této osoby s činností osoby jiné, třeba ve společné domácnosti s ní žijící. Nezáleží tedy vůbec na tom, jaký pracovní výdělek má manžel (jde-li o pojistnou povinnost manželky), nýbrž jedině na tom, která z činností, tvořících její (manželky) denní zaměstnání, je činností hlavní, a která vedlejší. Přihlížel-li úřad k okolnosti rozhodné a porovnával, v jakém poměru je zaměstnání dotčené osoby v kanceláři lesní správy (šlo v daném případě o uklízení v kanceláři ráno a večer) ku zaměstnání jejímu ve vlastní její domácnosti, a dospěl-li úřad na základě tohoto srovnání k úsudku, že toto zaměstnání (úklid v kanceláři) jest jen zaměstnáním vedlejším, trvajíc poměrně krátkou dobu ráno a večer, kdežto zaměstnání jmenované ve vlastní domácnosti, zaujímající největší část pracovní doby jmenované osoby, jest zaměstnáním hlavním, jest úsudek tento sám o sobě možný a může tedy naříkané rozhodnutí o něj býti opřeno.

(Nález nejv. správ. soudu z 30./6. 1924, č. 7344/24.)

Práce na zkoušku

zakládá — jsou-li tu předpoklady § 1, odst. 1. n. z. — pojistnou povinnost právě tak jako práce definitivní. Jak dlouho trvalo zaměstnání, je pro posouzení pojistné povinnosti a vzniku pojistného poměru irrelevantní.

(Nález nejv. správ. soudu z 3./6. 1924, č. 16.610/23.)

Úplata

není nezbytným předpokladem pojistné povinnosti, neboť zákon neváže pojistnou povinnost na nějakou nejmenší mzdu, ano označuje v § 1 n. z. jako osoby pojištěním povinné i učně, kteří nemají žádného nebo jen malého výdělku.

(Nález nejv. správ. soudu z 10./4. 1924, č. 6075/24.)

K § 1, odst. 2. n. z.

Jestliže nemocenský zákon v cit. § 1, odst. 2. n. z. váže pojistnou povinnost domáckých dělníků na předpoklad, že osoba, o jejíž pojistnou povinnost jde, koná živnostenské práce pravidelně a nikoli příležitostně, vysvítá z protikladu tohoto tolik na jisto, že jest požadavkem zákona, aby konání dotyčné práce nebylo se zřetelem k obvyklému zaměstnání zjevem toliko nahodilým, ojedinělým, nýbrž trvalým, a tvořilo tak řádný zdroj příjmů osoby pracující. Výše výdělku pro posouzení otázky, zdali jde o zaměstnání pravidelné anebo toliko příležitostné, sama o sobě rozhodného významu nemá a řídí se podle něho toliko zařadění do mzdových tříd (§ 7 n. z.).

(Nález nejv. správ. soudu z 10./5. 1914, č. 8345/24.)